

Tiểu Mơ Hồ

Contents

Tiểu Mơ Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11: Phiên Ngoại	12

Tiểu Mơ Hồ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, yêu thâm, cưới trước yêu sau, sủng, nhẹ nhàng, HE. Độ dài: 10 chương - 1 phiên ngoại. Edit + Bìa:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-mo-ho>

1. Chương 1

Edit: Mạn Mạn.

Mười giờ sáng, La Tiểu Tổ trốn trong một phòng vệ sinh xa lạ, chậm chạp không dám ra ngoài. Cho tới bây giờ cô vẫn hoang mang không hiểu tại sao cô dám “ăn” cấp trên của mình, lại đúng lúc cha mẹ của anh tới thăm.

Phòng vệ sinh thoang thoảng mùi đàn hương, nhưng mùi hương thường giúp người ta an thần này bây giờ cũng không thể giúp La Tiểu Tổ lấy lại bình tĩnh.

Buổi sáng, vừa mở mắt ra cô đã thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cố Khâm và cha mẹ anh. Lúc đó cô đang nằm trong lòng Cố Khâm, đầu gối lên cánh tay của anh, mà một cái tay khác của cô đang đặt trên hông anh, cô có thể cảm nhận được đường cong và xúc cảm truyền tới từ phần eo của Cố Khâm.

Thậm chí La Tiểu Tổ còn mơ mơ hồ hồ véo một cái, lúc này Cố Khâm mới kinh ngạc hỏi một câu: “Cha, mẹ, sao hai người lại tới đây?”

Lúc Cổ Khâm nói những lời này, La Tiểu Tổ phát hiện tay anh đang đặt trên bả vai mình khẽ dùng lực nắm lại.

Cha mẹ Cổ Khâm che mặt ho nhẹ, mẹ anh chuyển mắt nhìn xung quanh, vẻ mặt cực kì mất tự nhiên, mà La Tiểu Tổ dưới tình thế cấp bách này đột nhiên nói một câu: “Tôi muốn đi vệ sinh.” Đương nhiên, lúc này cô càng muốn nói rằng cô muốn đào một khe hở để chui xuống.

Cổ Khâm thấy thế liền vươn thẳng cánh tay của mình ra, giúp La Tiểu Tổ dễ dàng xuống giường hơn. Thế nhưng lúc vừa định xuống giường, cô mới phát hiện trên người mình không mặc gì cả. Cha mẹ Cổ Khâm thức thời đi ra ngoài. Cánh tay Cổ Khâm giơ lên, lấy một cái áo sơ mi từ trên ghế sofa bên cạnh đưa cho cô.

Chính là cái áo Cổ Khâm mặc đi làm hôm trước, màu xanh xám, rất mềm mại.

Trong phòng rất yên tĩnh, bầu không khí có chút ngưng ngập, giống như một vở hài kịch càng cố che giấu càng dễ dàng lộ ra chân tướng.

Cô vừa mặc áo xong, chuẩn bị xuống giường, lại phát hiện dưới đất không có dép lê cho mình, chỉ có đôi giày cao gót hôm qua cô đeo. La Tiểu Tổ đi chân trần bước được vài bước, Cổ Khâm trên giường thấp tiếng nói với cô: “Đeo cái của tôi đi, mặt đất lạnh.”

“Ừm.” Cho nên bây giờ cô đang ở trong nhà vệ sinh tràn ngập hơi thở của Cổ Khâm, buồn cười nhìn đôi dép cỡ lớn trên chân mình, trong lòng vừa cao hứng vừa mất mát.

Giống như trái tim của cô đang lơ lửng giữa không trung, chờ đợi Cổ Khâm công bố đáp án, có thể sẽ bị thấm rơi xuống đất, cũng có thể cao hứng bay vút lên mây.

Dù chuyện đó có xảy ra hay không, anh vẫn nên cho mình một câu trả lời đúng không? Hoặc là, cô có thể hiên ngang lẫm liệt nói một câu: Không sao, chúng ta đều là người trưởng thành, không cần để trong lòng.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Tổ liền không có tiền đồ mà khóc. Cô nghĩ bản thân thậm chí mê Cổ Khâm đã nhiều năm, có phải từ hôm nay liền chấm dứt hay không?

Tình cảm đó theo cô từ lúc học đại học cho tới bây giờ, chỉ khi đêm xuống cô mới dám đem ra nhấm nháp, trần trọc một mình. Quá khứ quen thuộc lần lượt hiện ra trong căn phòng chưa tới mười mét vuông này.

Phát súng đầu năm, chương xong đất của nhà mình đâyyyy

Chúc các bồ tiền đồ gấm hoa, một đời hạnh phúc <>

2. Chương 2

Năm năm trước, thời điểm sắp khai giảng đại học, La Tiểu Tổ bệnh nặng một trận, tới khi khỏi bệnh thì đại học đã khai giảng được hai ngày, mà học trưởng lúc đầu đã nói sẽ đến đón cô lại cho cô leo cây.

“Học muội, thật xin lỗi, đột nhiên có việc đột xuất, anh sẽ nhờ bạn cùng phòng của anh tới đón em.” La Tiểu Tổ nhận được một tin nhắn âm thanh từ Wechat cùng với một địa chỉ Uchat lạ, cô xách vali đứng trước cổng trường, có chút không biết làm sao.

Đúng lúc La Tiểu Tổ chuẩn bị trở về chờ tin tức thì nhận được một tin nhắn khác, chính là bạn cùng phòng của học trưởng kia, tin nhắn ngắn gọn có viết hai chữ: Cổ Khâm.

Dường như biển người xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, cảm giác bồn chồn không yên giảm đi hơn nửa, La Tiểu Tổ cảm thấy an tâm hơn một chút.

Cổ Khâm muốn biết chỗ La Tiểu Tổ đang đứng, cô vội vàng gửi định vị, không ngờ Cổ Khâm nhắn lại một chữ: Ngu ngốc.

Cô bị chữ này làm cho hoang mang, một lúc lâu sau Cố Khâm lại trả lời: Cô chạy tới khuôn viên phía Đông làm gì? Ở yên đó, tôi lấy xe đi đón cô.

Cô thề cô không biết ba khuôn viên của trường lại cách xa nhau như vậy, cô nghĩ nó giống khu A, khu B của trường cấp ba, cách nhau một cái hành lang thôi.

Ngày hôm đó, Cố Khâm đội một cái mũ lưỡi trai màu đen, vẻ mặt không tự nguyện, hình như trong lòng anh đang ghét bỏ cô.

Cô gái này cũng đã là sinh viên đại học rồi, sao vẫn dùng những món đồ ngây thơ trẻ con như vậy? Anh giúp cô cầm hành lý cùng gấu Pooh, cảm thấy mất mặt. Càng khiến anh khó hiểu chính là tại sao cô lại dùng cái vali in hình mèo hoạt hình to đùng bên trên, còn có bộ đồ màu hồng cô đang mặc, thật sự khiến người ta không dám nhìn thẳng, chỉ hận không thể cách xa cô mười mét.

Nếu như không phải người anh em của anh có việc bận đột xuất, anh sẽ không đi đón người giúp hẳn.

La Tiểu Tổ hỏi Cố Khâm mấy vấn đề anh đều không trả lời, cô liền không hỏi nữa, chỉ yên lặng đi theo anh. Nhưng Cố Khâm đi rất nhanh, cho nên La Tiểu Tổ đi được một lúc liền thở hồng hộc.

Mãi cho tới khi sắp tới kí túc xá La Tiểu Tổ mới đuổi kịp anh, tươi cười nói cảm ơn.

Cố Khâm nhàn nhạt “Ừ” một tiếng trả lời.

Về sau, Cố Khâm đi du học ở nước ngoài hai năm. Lúc ấy La Tiểu Tổ mới biết hóa ra người đón mình tới nhập trường ngày đó là học trưởng nổi tiếng của khoa máy tính. Bởi vì Cố Khâm khá được giáo viên yêu thích cho nên cô thường xuyên được nghe đến tên của anh trên lớp.

Cô bắt đầu chú ý vòng bạn bè của anh, cũng rất tích cực like, bình luận, vào ngày lễ sẽ gửi vài lời chúc, Cố Khâm có khi trả lời, có khi không trả lời.

Nhưng La Tiểu Tổ cũng không thêm để ý, một lòng ngưỡng mộ anh không cần một lời hồi đáp.

Ngày hôm đó, khi cô đang xem vòng bạn bè của Cố Khâm thì bị bạn cùng phòng nhìn thấy, căn phòng liền trở nên náo nhiệt.

“Tiểu Tổ, sao cậu có Wechat của học trưởng vậy?”

“Mau cho tớ, mau cho tớ.”

“Tớ cũng muốn!”

Hoàn toàn bất lực, cô đành phải gửi cho Cố Khâm một tin: Bạn cùng phòng của tôi có mấy vấn đề muốn hỏi anh, tôi có thể cho họ Wechat của anh không?

Lần này Cố Khâm dường như trả lời ngay lập tức. “Ừm.” Anh nói.

Chỉ có điều mấy ngày trôi qua, Cố Khâm vẫn chưa đồng ý lời mời kết bạn của các cô, La Tiểu Tổ không thể không mặt dày hỏi anh: “Sao anh chưa đồng ý kết bạn vậy?”

“Cô cho là một chuyện, tôi thêm hay không lại là chuyện của tôi.”

3. Chương 3

Bạn bè trong Wechat của Cố Khâm tổng cộng chưa tới ba trăm người, đều là những người anh quen biết, xưa nay anh không bao giờ thêm người lạ. Số người chờ được đồng ý thì nhiều, mà anh lại rất thích xóa bạn, La Tiểu Tổ có thể trụ tới bây giờ, sợ chỉ là ngoài ý muốn.

Mà nguyên nhân Cố Khâm giữ cô lại chẳng qua chỉ là cảm thấy thú vị, cô ngốc như vậy, cuộc sống cứ giống như một câu chuyện tiểu lâm.

Hai năm sau, Cố Khâm về nước, tại sân bay Anh quốc, trong một khoảnh khắc nào đó bỗng cảm thấy có chút cô đơn. Mở khung chat ra, lần đầu tiên anh chủ động gửi tin nhắn cho La Tiểu Tổ, chỉ đơn giản mấy chữ: “Tôi muốn về nước.”

Lần đầu tiên La Tiểu Tổ nhận được tin nhắn chủ động của Cố Khâm, phần khởi một hồi, còn cẩn thận từng li từng tí hỏi lại: “Auto gửi sao?”

“Không phải, chỉ gửi cho cô.”

“Tôi đi đón anh được không?”

“Có thể.”

Sau này, La Tiểu Tổ thường xuyên nhớ tới ngày đó, nếu như trong một mối quan hệ nhất định phải có chất xúc tác, La Tiểu Tổ cảm thấy chất xúc tác đó nhất định là lần Cố Khâm chủ động này.

Mà câu muốn về nước kia đã khiến La Tiểu Tổ thích Cố Khâm, giống như một dấu mốc quan trọng trong cuộc đời cô.

Thái độ của La Tiểu Tổ đối với vị học trưởng lạnh như băng này vẫn luôn không nóng không lạnh, cô cũng không thích anh, mãi cho tới khi cô ở sân bay nhìn thấy vẻ phong trần mệt mỏi của anh, tại khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau giữa biển người mênh mông này, giống như họ đã yêu nhau được nhiều năm.

Nếu như trên đời tồn tại thứ tình cảm gọi là nhất kiến chung tình, La Tiểu Tổ nguyện ý dùng từ này để hình dung thời khắc gặp nhau sau hai năm này, mặc dù nghe có hơi khó tin, nhưng cô vào đúng ngày hôm đó, yêu anh.

Những ngày sau, cô thường tạo rất nhiều lần vô tình chạm mặt trong trường học, rất nhiều lần cùng anh chào hỏi, có cơ hội liền đi tới lớp của anh. Mấy trò vặt này anh liếc mắt là nhìn ra, nhưng anh không vạch trần, còn ngầm cho phép hành động của cô.

Dù sao người ngốc nghếch như cô có thể sống tới bây giờ chắc chắn là do xã hội này quá khoan dung, cho nên anh quyết định cũng khoan dung với cô.

La Tiểu Tổ thích anh, cũng không hề phô trương, ngược lại rất uyển chuyển. Cô quan tâm anh cũng tốt, bảo vệ cũng được, tựa như hoa anh đào ngày xuân, rực rỡ nhưng không hề khiến đối phương cảm thấy áp lực.

La Tiểu Tổ lên đại học năm thứ tư, Cố Khâm tốt nghiệp, tới làm cho công ty của nhà mình, tuy nhỏ nhưng thực lực không tệ. Công ty này được La Tiểu Tổ viết vào nhật ký của mình, trở thành lựa chọn đầu tiên của cô về nơi công tác trong tương lai.

Chờ mãi mới tới kì thực tập của năm thứ tư đại học, La Tiểu Tổ không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp gửi sơ yếu lí lịch cho công ty nơi Cố Khâm làm việc.

Kì thực tập kết thúc, ngoài điểm đánh giá thái độ đi làm mỗi ngày thì còn phải làm một bài khảo sát, thành tích bài thi viết và phỏng vấn của cô không quá tốt, không ngờ cuối cùng vẫn thuận lợi trúng tuyển, trở thành nhân viên chính thức. Cũng vào ngày cô trúng tuyển đó, Cố Khâm chính thức kế nhiệm vị trí giám đốc công ty, đây là công ty của gia đình Cố Khâm, mặc dù không lớn nhưng thực lực luôn rất mạnh.

Việc này khiến La Tiểu Tổ cảm thấy khoảng cách của cô và Cố Khâm ngày càng xa, thế nên cô đem phần tình cảm đối với anh giấu kĩ trong lòng.

Không ngờ rằng tới hôm qua mối quan hệ của hai người đột ngột thay đổi, khiến cho La Tiểu Tổ không biết nên làm thế nào. Có lẽ việc cô thích anh không thể tiếp tục giữ bí mật được nữa, hoặc có lẽ cô sẽ mang bí mật này rời đi.

4. Chương 4

Tối hôm qua, công ty mở tiệc ăn mừng, trong suốt bữa tiệc La Tiểu Tổ luôn cảm thấy bất an, mãi cho tới khi kết thúc, rốt cuộc cô cũng lấy hết dũng khí đi tìm Cố Khâm: “Giám đốc, tôi kính anh một ly.”

Vì dự tiệc nên La Tiểu Tổ mặc một bộ lễ phục màu đen, xương quai xanh tinh tế, mà lúc này thực ra La Tiểu Tổ đã uống khá nhiều, gương mặt đỏ bừng.

Cố Khâm bất động thanh sắc cụng ly với cô, sau đó một hơi uống cạn ly rượu.

La Tiểu Tổ thấy Cố Khâm nể mặt như vậy, thế là cũng ngây ngô uống cạn ly rượu của mình, hướng về phía Cố Khâm cười ngốc.

“Cô say rồi à?”

La Tiểu Tổ nấc một cái, sau đó cầm một ly rượu khác từ trong khay của người phục vụ, “Không say.”

“Đừng uống nữa, nhanh về nhà đi.” Cố Khâm vừa dứt lời, La Tiểu Tổ liền nghe lời nhìn xung quanh, phát hiện không thấy đồng nghiệp đi cùng mình đâu nữa.

Cố Khâm thấy La Tiểu Tổ cau mày, không nhịn được hỏi một câu: “Sao thế?”

“Bọn họ đi máy bay, bọn họ nói muốn về Anh quốc.” La Tiểu Tổ dang hoàng nói. Nhưng Cố Khâm vẫn nhìn ra, cô quả thật đã say rồi.

“Tôi đưa cô về.”

La Tiểu Tổ vừa lên xe đã ngủ thiếp đi, dù Cố Khâm hỏi gì thì cô cũng im lặng, không còn cách nào khác, trước mắt Cố Khâm đành đưa cô về nhà mình.

Cố Khâm ở trong một căn hộ nằm ở trung tâm thành phố, có hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng giống như thư phòng, phòng còn lại là phòng ngủ của Cố Khâm. Cố Khâm đặt La Tiểu Tổ trên giường của mình, cởi giày, đắp kín chăn cho cô, còn cô từ đầu đến cuối vẫn không tỉnh lại.

Cố Khâm không để ý tới cô nữa, đi thẳng vào phòng tắm. Tuy nhiên trong lúc Cố Khâm đang tắm, La Tiểu Tổ đã lột sạch quần áo trên người, cô thuộc số ít người thích nude khi ngủ.

Phòng ngủ không bật đèn, mà nguồn sáng không biết từ nơi nào chiếu lên người La Tiểu Tổ, chăn mền nửa kín nửa hở, Cố Khâm từ phòng tắm đi ra liền nhìn thấy cảnh này, bụng dưới đột nhiên xiết chặt.

Nhưng cuối cùng anh vẫn trấn định đắp kín chăn cho cô, sau đó đi tới thư phòng làm việc, sau khi xem qua mấy văn kiện liền cảm thấy mệt mỏi, suy nghĩ một lúc lâu lại quyết định về phòng đi ngủ.

Đêm hôm đó, anh hôn cô, cảm giác tốt hơn nhiều so với tưởng tượng, sờ ngực và mông của cô mấy lần, nhưng ngoại trừ những việc đó ra, anh không hề làm gì khác. Mặc dù khó chịu khi phải nhẫn nhịn, nhưng Cố Khâm không hi vọng lần đầu tiên của bọn họ là vào một đêm ý thức mơ màng không rõ.

Anh ôm cô vào lòng, bỗng nhiên cảm thấy mong chờ nhìn thấy phản ứng của cô khi tỉnh lại. Chỉ là anh nghìn tính vạn tính đều không tính tới việc cha mẹ anh bắt ngờ đến thăm anh.

Trong phòng vệ sinh, La Tiểu Tổ rút tờ giấy, gấp lại rồi lại mở ra, lại gấp lại. La Tiểu Tổ đã từng tưởng tượng cảnh bọn họ cùng ôm nhau ngủ, sáng sớm cùng tỉnh dậy vô số lần.

Chỉ là không ngờ rằng cảnh tượng này lại là một chuyện phát sinh ngoài ý muốn, mà những chuyện xảy ra đêm qua cô hoàn toàn không có ấn tượng.

5. Chương 5

Nghĩ tới đây, tiếng gõ cửa truyền tới, thời gian đã trôi qua khá lâu, La Tiểu Tổ ngồi trong phòng vệ sinh tới tê cả chân.

“Còn chưa ra?”

Tim cô vẫn nhảy chậm một nhịp khi nghe thấy giọng nói của Cố Khâm từ sau cánh cửa. Cô cắn cắn ngón tay, sau đó chậm chạp nói: “... Bây giờ ạ.”

La Tiểu Tổ cẩn thận cài lại từng nút áo sơ mi, nhưng vẫn không thể che được đôi chân trắng ngần. Cô kéo cửa ra, nhìn Cố Khâm cười cười.

Trước cửa, Cố Khâm ăn mặc chỉnh tề, bộ dáng hào hoa phong nhã.

“Sau khi thay quần áo xong thì ra ngoài cùng tôi.”

“Ừm.” La Tiểu Tổ buồn bã trả lời, sau đó đột nhiên phản ứng lại, hỏi: “Đi đâu ạ?”

“Phòng khách.”

“Ừm.” Hôm nay La Tiểu Tổ sử dụng từ này hơi nhiều, nhưng ngoài “Ừm” ra, cô thật sự không biết nên nói gì.

Quần áo bị cô ném khắp nơi tối qua đã được Cố Khâm xếp lại đặt trên giường. Lúc La Tiểu Tổ cầm quần áo lên, tay khẽ run, không thể tưởng tượng được đêm qua kịch liệt như thế nào.

La Tiểu Tổ mặc lại bộ quần áo hôm qua, run rẩy ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Sắc mặt cha mẹ Cố Khâm không tốt lắm, nhìn kỹ lại thấy có chút nặng nề. La Tiểu Tổ ngồi đối diện với họ không dám thở mạnh, thật lâu sau mới thấy hai người nói: “Nhà chúng tôi khá truyền thống, nếu đã xảy ra chuyện này rồi, thì nên kết hôn đi.”

“Kết hôn??” La Tiểu Tổ nghe thấy hai chữ này, trong đầu ầm ầm một tiếng. Cô kinh ngạc nhìn Cố Khâm, cố gắng tìm kiếm câu trả lời.

Chỉ nghe thấy Cố Khâm hỏi cô một câu: “Em đã ngủ với tôi rồi, chẳng lẽ không định chịu trách nhiệm ư?”

“Tôi ngủ với anh?”

“Có phải hôm qua em mời rượu tôi đúng không?”

“Vâng.”

“Có phải là em đến nhà của tôi, chạy tới trên giường tôi?”

“Vâng.”

“Cho nên, có phải em nên phụ trách hay không?”

“Vâng, nhưng mà... Hôn nhân đáng lẽ nên dựa trên nền tảng là tình yêu.”

La Tiểu Tổ vừa dứt lời, cha mẹ Cố Khâm giống như nghe thấy một câu chuyện cười, rồi nghiêm túc hỏi La Tiểu Tổ một câu: “Cháu không thích con trai bác?”

Trước mặt mẹ anh mà dám ghét bỏ anh, đây chính là một hành động không sáng suốt.

La Tiểu Tổ vội vàng thanh minh: “Không, cháu thích Cố Khâm, nhưng mà Cố Khâm không thích cháu.”

“Yên tâm, sau này nó sẽ thích cháu. Hai bác còn có việc, hôm khác hẹn gặp cha mẹ cháu sau.” Mãi cho tới khi cha mẹ Cố Khâm đã đi xa, La Tiểu Tổ vẫn còn耿耿 tò te một chỗ, không biết đang suy nghĩ gì.

Tuy nhiên hình như hôm nay Cố Khâm đặc biệt kiên nhẫn, chờ La Tiểu Tổ mở miệng trước, chờ thật lâu mới thấy cô nói một câu: “Xong rồi! Hôm nay tôi quên xin nghỉ, tôi cần tiền thưởng...”

Thế nhưng trong lòng lại vang lên một giọng nói: “Đã là phu nhân Tổng giám đốc rồi, còn cần tiền thưởng gì nữa!”

“Không đúng, hôm nay là cuối tuần.”

Sau khi đấu tranh tư tưởng xong, La Tiểu Tổ mới len lén nhìn trộm Cố Khâm vài lần: “Cái kia... Anh có để ý không?”

“Để ý gì?”

“Tôi... tôi không có tiền cưới anh.”

“Tôi cưới em.”

Cố Khâm vừa dứt lời, điện thoại liền vang lên, công ty có việc tìm anh, anh nhìn lướt qua La Tiểu Tổ, đưa địa chỉ nhà cho cô, “Em gọi đồ ăn bên ngoài đi, chuyện kết hôn để tối nói tiếp.”

Từ trong miệng Cố Khâm nói ra, kết hôn giống như một cuộc làm ăn có thể thương lượng vậy.

“Việc này...”

“Ở nhà chờ tôi.”

6. Chương 6

Cố Khâm trở về sớm hơn cô tưởng, tuy nhiên lúc năm giờ chiều, mặt trời vẫn chưa lặn hẳn, cách mặt đất một khoảng. Anh cầm theo bữa tối, còn có mấy bộ quần áo dành cho nữ mới tinh.

Lúc anh trở lại, La Tiểu Tổ đang mặt mày ủ rũ ngồi bên cửa sổ. Đây là lần đầu tiên Cố Khâm bắt gặp đáng vẻ ảm ức không vui của cô.

Nhà của anh ở tầng hai, bên ngoài cửa sổ phòng ngủ có rất nhiều cây. May là cửa sổ rất lớn, vẫn có ánh nắng len lỏi chiếu qua kẽ hở của lá cây, chiếu rọi lên mặt La Tiểu Tổ.

Cố Khâm buông đồ trên tay xuống, đi về phía cô, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Cái kia, tôi cảm thấy nếu không chúng ta đừng kết hôn được không? Lần này dù sao cũng là chuyện ngoài ý muốn, tôi rất xin lỗi, nhưng thực ra anh có thể cưới một cô gái ưu tú, xinh đẹp hơn tôi gấp nhiều lần.” La Tiểu Tổ suy nghĩ cả buổi chiều, nếu như nhà anh không truyền thống như vậy, có lẽ Cố Khâm sẽ không chọn kết hôn với cô.

Nghĩ như thế, nội tâm cô có chút không thoải mái. Dù sao cô gái nào cũng hi vọng cuộc hôn nhân của mình là vì tình yêu chứ không phải vì bất đắc dĩ.

Cố Khâm nhíu mày, ung dung nâng mặt La Tiểu Tổ lên, “Đúng là có hơi xấu một chút, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Sao nào? Em không muốn chịu trách nhiệm với tôi à?”

“Dĩ nhiên không phải!”

“Vậy đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, trước tiên đi thay quần áo đi, sau đó

chúng ta ăn cơm.”

Bầu trời bên ngoài cửa sổ dần dần chuyển màu, có chút giống mực in vẽ trên nền xanh xám. Trên đường phố, đèn nối đuôi nhau bật sáng. Trên bàn ăn, La Tiểu Tổ cẩn thận quan sát sắc mặt của Cố Khâm.

Nghĩ kỹ lại, cô và Cố Khâm cũng quen biết nhau đã năm năm, mặc dù không thân thiết lắm, nhưng trong số những lần gặp gỡ trong đời, ai nói họ không thể ở cùng một chỗ?

Gương mặt Cố Khâm vẫn góc cạnh rõ ràng giống như ngày đầu gặp gỡ, tính tình lạnh lùng cao ngạo, có hơi độc miệng, ngoại trừ học giỏi, năng lực làm việc cao, La Tiểu Tổ cũng không rõ Cố Khâm còn ưu điểm gì hấp dẫn mình.

Thế nhưng yêu một người không phải chính là như vậy sao? Bản thân cũng không biết được tại sao lại yêu người ấy.

Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, trùng hợp là đó đều là những món La Tiểu Tổ thích ăn. Trong đầu lập tức không còn tế bào nào muốn phân tích vấn đề tình cảm của mình nữa, cái bụng đã chiến thắng lý trí, cô vừa nhìn đồ ăn, vừa cố gắng nhin đôi ngời nghiêm chỉnh tại chỗ.

Rốt cuộc cũng đợi tới lúc Cố Khâm đưa đĩa cho cô, nói: “Mau ăn đi.”

Bộ quần áo ở nhà Cố Khâm mua cho La Tiểu Tổ màu nâu nhạt, tay áo hơi dài một chút, La Tiểu Tổ duỗi thẳng cách tay ra mà vẫn không lộ bàn tay. Lúc cô định xắn tay áo lên, Cố Khâm liền cầm lấy tay cô, cẩn thận xắn tay áo.

La Tiểu Tổ kinh ngạc không nói nên lời, làm rơi đĩa xuống đất.

Cô đỏ mặt, trong lòng tràn ngập là mật ngọt: “Tại sao bỗng nhiên anh đối xử với em tốt như vậy?”

“Trước đó em và anh không liên quan đến nhau, sau này dù sao cũng là người một nhà.” Đây có thể coi là lời tỏ tình không? Cố Khâm nói xong liền im lặng, La Tiểu Tổ lại cảm thấy lòng mình như bị con mèo nhỏ cào nhẹ.

Hóa ra, Cố Khâm không hoàn toàn là một người lạnh lùng. Một khắc này cũng đủ khiến cho La Tiểu Tổ tin rằng anh sẽ vì một người mà trở nên dịu dàng.

Thế nên La Tiểu Tổ không nhin được hỏi một câu: “Anh sẽ luôn đối xử tốt với em sao?”

“Sẽ.”

7. Chương 7

Thức ăn trên bàn trong nháy mắt liền trở nên không còn hấp dẫn như trước, trong mắt cô bây giờ chỉ có hình dáng của Cố Khâm. Cho nên không ai đụng tới đồ ăn nữa, trước hết nên bàn về chuyện kết hôn.

“Mặc dù đây là một cuộc hôn nhân ngoài ý muốn, nhưng em có một yêu cầu, chúng ta phải cam đoan sẽ một lòng với đối phương, có được không?”

“Anh không có hứng thú với các mối quan hệ không rõ ràng khác.”

“Vậy anh cũng không được bạo lực gia đình, em không đánh lại anh.”

“Được.”

“Xét thấy những biểu hiện vừa rồi, em quyết định sẽ chịu trách nhiệm với anh. Cố Khâm, chúng ta kết hôn đi.” Cuộc đàm phán này so với tưởng tượng dường như thuận lợi hơn nhiều.

La Tiểu Tổ biết Cố Khâm không yêu mình, nhưng cô vì tình cảm này mà tiến lên nhiều bước như vậy, vì chuyện kết hôn này, thậm chí cô chạy như bay tới bên anh.

Cô nguyện ý đem khát vọng một đời giao phó cho người đàn ông phía đối diện này. Mặc dù cô không quá hi vọng Cố Khâm sẽ yêu mình, nhưng đối với phần tình cảm của bản thân, cô không hề cảm thấy tiếc nuối.

Hình như người ngốc càng dễ thỏa mãn, giống như La Tiểu Tổ vậy.

Ngày lĩnh giấy chứng nhận kết hôn là một ngày nắng chói chang. La Tiểu Tổ không ngừng sờ cuốn sổ màu đỏ, nhịp tim tăng mạnh. Trong giây phút này, cô tràn ngập hi vọng về tình yêu.

“Cái kia, trước hết chúng ta không cử hành hôn lễ chính thức được không?”

“Tại sao?”

“Trước hết không công khai, chờ quan hệ của chúng ta ổn định một chút.”

Cố Khâm đột nhiên nghiêng người tới, “Em muốn ổn định thế nào?”

La Tiểu Tổ đột nhiên bị hơi thở nam tính của anh vây lấy trên chốc cho ý loạn tình mê, nhất thời nói không nên lời. Cố Khâm lại nói tiếp: “Hôn lễ vẫn phải làm, đã định rồi, cuối tháng mười, còn mấy tháng nữa, không vội.”

La Tiểu Tổ yên lặng tính thời gian, mấy tháng cơ mà, có lẽ đủ để cô nghiệm chứng xem đây là một giấc mộng hay chỉ là một vở kịch thất bại.

Bởi vì hai người không công khai quan hệ, cho nên La Tiểu Tổ vẫn đi làm như bình thường, chỉ là sau khi tan tầm, cô sẽ trở về nhà của Cố Khâm.

Từ độc thân đến có một người tiến vào cuộc sống của mình, từ xa lạ đến thân thiết, La Tiểu Tổ nhất thời chưa thích ứng được. Buổi tối cô còn đứng co ro trước cửa phòng, rụt rè hỏi Cố Khâm: “Chúng ta ngủ cùng một chỗ à?”

“Không phải ư?” Cố Khâm buồn cười nhìn phản ứng của La Tiểu Tổ. Cô nhếch miệng, bộ dạng hiên ngang lắm liệt, thế là anh không nhịn được mở miệng nói: “Khẩn trương gì chứ? Không phải đã ngủ rồi sao?”

La Tiểu Tổ bóp trán, “Chuyện này, em không nhớ rõ lắm.”

Cố Khâm ôm lấy La Tiểu Tổ từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên tai cô, “Để anh giúp em nhớ lại một chút.”

8. Chương 8

La Tiểu Tổ rất khẩn trương. Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, đồng hồ trên tường vẫn chạy, tiếng tích tắc vang lên rất rõ. Thế nhưng khi Cố Khâm thật sự hôn cô, cô lại cảm thấy giữa không gian yên tĩnh ấy bỗng nổ rộ những đóa hoa rực rỡ.

Thành phố này ban đêm không quá tịch mịch, ánh đèn neon nhấp nháy ngoài cửa sổ, cuối cùng ánh trăng cũng chiếu rọi.

Toàn thân La Tiểu Tổ run rẩy, giống như bị xe lửa chèn qua, đủ mọi thể nghiệm khiến cho La Tiểu Tổ cảm giác đêm nay mới là đêm đầu tiên.

Cô là người thẳng thắn, trong lòng có nghi vấn liền hỏi một cách tự nhiên: “Vì sao còn đau như vậy?”

“Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên.”

“Vậy, vậy anh lừa em...” Cố Khâm cũng không cho cô có cơ hội tiếp tục đề tài này mà hôn cô, sự ma sát giữa làn da cùng sự ẩm áp khiến cho người ta lưu luyến.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Cố Khâm có thể thấy gương mặt cô, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp gỡ, cô gái kia mơ mơ hồ hồ đi nhằm khuôn viên.

Đương nhiên mấy năm sau cô thông minh hơn nhiều, chỉ là cái trí thông minh này vẫn làm cho người khác lo lắng.

Mười hai giờ đêm, La Tiểu Tổ gối đầu lên khuỷu tay Cố Khâm ngủ say, còn Cố Khâm một chút buồn ngủ cũng không có. Anh nhớ tới thời gian năm năm qua, cô gái luôn hiện hữu trong tâm trí anh, khiến anh tâm phiền ý loạn, thờ ơ với công việc.

Nhất định phải giữ chặt cô trong ngực mình, cô mới không quấy rầy anh nữa.

Nghĩ tới đây, Cố Khâm giơ tay nhéo nhéo mặt La Tiểu Tổ, “Xét thấy em vất vả theo đuổi anh nhiều năm như vậy, anh đành bắt đắc dĩ chấp nhận em.”

Một đêm này La Tiểu Tổ ngủ rất ngon, cảm thấy gối ôm hình người tốt hơn gối ôm nhiều. Thế nhưng không ngờ Cố Khâm lại là người chịu khổ. Không biết có phải tư thế ngủ tồi qua không đúng hay không, cả cánh tay của anh giống như bị phế đi.

“Anh không sao chứ?” La Tiểu Tổ lo lắng nhìn Cố Khâm đau đến cau mày.

Cố Khâm vẫn độc miệng trước sau như một, “Có thể là do em quá nặng đấy.”

La Tiểu Tổ tự trách, cụp mắt nói: “Vậy từ sau em sẽ ngủ cách xa anh một chút.”

“Không có việc gì, làm nhiều sẽ quen thôi, tồi qua ngủ có ngon không?”

“Ừm, rất ngon.” Cố Khâm dùng cách tay còn lại sờ sờ ổ gà trên đầu cô, sau đó xuống giường mặc quần áo. Buổi sáng, La Tiểu Tổ có thể nhìn thấy cơ thể của Cố Khâm, len lén dùng chăn che kín mặt, cười khanh khách, chính cô cũng không phát hiện ra tiếng cười của mình rất lớn.

Mà Cố Khâm cũng không định vạch trần cô, bởi vì tiếng cười ấy khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Trong cuộc sống, đáng lẽ càng trưởng thành, con người sẽ càng cảm thấy mệt mỏi, nhưng La Tiểu Tổ dường như mãi mãi ngây thơ như vậy. Anh thậm chí không muốn cô trưởng thành dù chỉ một chút, mà cứ mãi gốc gác thế này.

Có anh, cô không cần phải trưởng thành.

9. Chương 9

Thời gian trôi qua mau, hai người đã kết hôn được ba tháng. Ngày tổ chức hôn lễ đã gần tới, nhưng việc Cố Khâm nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân này, La Tiểu Tổ vẫn luôn không thăm dò.

Anh luôn luôn đâm chọc người khác không hề nể nang. Mỗi ngày cô đều bị anh quở trách đến không còn mặt mũi. Mà anh còn có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, định ra một đồng quy tắc. Thực ra lần Cố Khâm trầm mặt, La Tiểu Tổ vẫn rất sợ anh.

Ví dụ như lúc này, La Tiểu Tổ lè mà lè mè chơi điện thoại trong phòng khách không đi ngủ, giọng Cố Khâm không có chút dịu dàng nào, nói: “Mau tới đây ngủ!”

“Chơi một lúc nữa thôi.”

“Cho em ba phút, mau đánh răng đi ngủ.” Lúc này đang hào hứng ăn dưa trên Weibo, La Tiểu Tổ sao có thể chú ý tới mấy lời này, hai người cứ giằng co như vậy một lúc lâu.

“La Tiểu Tổ, đừng để anh phải đi xuống.” Giọng nói của Cố Khâm càng lúc càng không tốt, La Tiểu Tổ yên lặng đặt điện thoại xuống, ngoan ngoãn đi đánh răng rửa mặt, sau đó chậm rì bò lên giường.

Cố Khâm nhăn mặt chăm chú nhìn cô. La Tiểu Tổ len lén nhìn anh một cái, sau đó vén chăn lên, lúc đầu định ôm lấy cổ Cố Khâm, không ngờ anh lại lạnh như băng hỏi: “Em bật đèn phòng khách làm gì, đi xuống tắt đi.”

Tủi thân trong lòng La Tiểu Tổ lập tức dâng lên, trong mắt toàn là nước mắt, “Anh hung dữ với em, thế mà anh lại hung dữ với em?” Tay cô vịn vịn áo ngủ, trong lòng vừa sợ vừa bất lực, thế là chỉ biết khóc.

“Vậy nếu em nghe lời, chẳng phải anh sẽ không hung dữ với em nữa sao?”

“Ngày nào anh cũng hung dữ với em.” Nghĩ tới đây, La Tiểu Tổ càng cảm thấy tủi thân. Tất cả những việc anh đã từng làm cho cô dường như không tồn tại, còn khi anh đối xử với cô không dịu dàng, cô đều nhớ kỹ từng li từng tí.

La Tiểu Tổ vừa khóc, trái tim Cố Khâm liền mềm nhũn, muốn ôm cô vào lòng. Nhưng La Tiểu Tổ bỗng nổi quạu, dùng sức đẩy anh ra.

“Không phải anh ý vào việc em thích anh cho nên mỗi ngày đều bắt nạt em sao?”

“Bắt nạt em khi nào chứ?”

“Lúc nào cũng bắt nạt.”

“Được rồi, không khóc, có chuyện gì từ từ nói.” Mùi sữa tắm trên người Cố Khâm lẫn với mùi thuốc thoang thoảng, mùi thơm ngòn ngọt nhưng cũng mang theo một chút vị đắng, khiến người ta muốn trầm mê trong đó. Đây là mùi hương gần đây La Tiểu Tổ quen thuộc nhất, cho nên lúc Cố Khâm lại ôm cô, cô không đẩy anh ra, mùi hương quen thuộc ấy khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

La Tiểu Tổ lên án Cố Khâm rất nhiều việc, ví dụ như luôn luôn động tí là rống mình, mắng mình ngốc nghếch, khiến cô càng ngày càng không có tự tin khi ở bên anh.

Cố Khâm định nói một câu, đúng là mọi người đều không có tự tin khi đứng bên cạnh anh, nhưng nhìn bộ dạng không thể chịu đựng đả kích của La Tiểu Tổ thì quyết định không nói nữa.

“Anh thích mắng người thân cận, những người không quen biết anh lười phải mắng, nhưng không nên để nó trong lòng, được không?”

La Tiểu Tổ hít mũi một cái, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, hết sức nghiêm túc nhìn anh: “Cố Khâm, rốt cuộc tại sao anh lại kết hôn với em?”

“Còn có thể vì sao, em xấu như vậy, ngốc như vậy, lại còn không nghe lời như thế...” Cố Khâm nói mấy lời tổn thương liên tiếp, La Tiểu Tổ lúc đầu chỉ thút tha thút thít, giờ lại khóc lớn.

“Nhưng mà, anh yêu em mà, dù sao cũng là của mình, không thể ghét bỏ.”

10. Chương 10

Anh vừa nói xong, La Tiểu Tổ liền ngừng khóc, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, cảm giác này giống như vừa vứt bỏ một bộ quần áo không vừa người vậy.

Trong thoáng chốc, La Tiểu Tổ nhớ lại rất nhiều mặt tốt của Cố Khâm, ví dụ như biết cô không ăn được cay, nên mỗi lần dùng bữa anh đều sẽ lấy hết ớt bên trong ra.

Có một lần lúc cô đang bóc vỏ tôm thì bị đâm vào tay, từ đấy về sau đều là Cố Khâm bóc vỏ tôm cho cô.

Có đôi lúc Cố Khâm làm việc tới tận khuya, như anh vẫn sẽ dỗ cô đi ngủ trước, sau đó mới lặng lẽ đi làm việc tiếp.

Còn có sở thích của cô, Cố Khâm đều rõ như lòng bàn tay, theo lời anh nói, dù sao cô với anh cũng quen biết nhau được năm năm, muốn không biết rõ cũng khó.

“Anh nói anh yêu em?”

“Nói thừa quá, bây giờ tốt nhất em nên ngủ đi, em xem đã mấy giờ rồi?”

“Vậy từ nay về sau anh không được mắng em nữa.”

“Không nghe lời thì phải mắng, còn phải đánh đòn, còn nếu ngoan sẽ có thưởng.”

“Thưởng gì ạ?”

“Một cái hôn.” Dứt lời, Cố Khâm liền cúi xuống khế hôn La Tiểu Tổ một cái, sau đó nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, “Ng ngoan, không khóc nữa.”

Cách hai người sống chung với nhau chính là kỳ lạ như vậy, không ngừng thăm dò giới hạn cuối cùng của nhau, cũng có thể chấp nhận, bao dung cho đối phương. Mà mỗi lần khóc lóc, cãi vã cũng chỉ để lại gần nhau, hiểu rõ nhau hơn một chút.

Vì không còn khúc mắc trong lòng, La Tiểu Tổ chìm vào giấc ngủ nhanh hơn. Cố Khâm vừa ôm cô, vừa suy nghĩ về chính mình.

Hình như cho tới bây giờ, anh vẫn chưa cho La Tiểu Tổ một thứ gọi là cảm giác an toàn, cũng chưa từng giải thích rằng anh mắc cô, trách móc cô không phải bởi vì anh không yêu cô, mà ngược lại, anh rất quan tâm đến cô.

Ngày hôm sau, thời điểm La Tiểu Tổ tỉnh lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng Cố Khâm, nhưng trên gối đầu có một quyển nhật ký. Cô ma xui quỷ khiến liền mở ra xem, đây đúng là chữ của Cố Khâm.

Bên trong viết không nhiều, nhưng đều là những sự kiện quan trọng từ lúc cô và anh gặp gỡ cho tới khi yêu nhau. Trong quyển nhật ký, anh cũng nói thẳng những sự kiện xảy ra vào đêm hôm đó.

“Cô ấy say, yên tĩnh nằm trong lòng tôi. Tôi bỗng muốn chăm sóc cô ấy cả đời. Nếu như ngày mai tôi mặt dày yêu cầu cô ấy chịu trách nhiệm, có phải sẽ thú vị hơn không?”

Còn có bí mật liên quan tới việc La Tiểu Tổ được tuyển làm nhân viên chính thức một năm trước, “Tôi rút sơ yếu lý lịch của La Tiểu Tổ từ trong chồng tài liệu ra, giả vờ vô tình hỏi HR [1] cô gái này thế nào? Cô ấy nói cô gái này không đủ năng lực, không đạt yêu cầu tuyển chọn của chúng ta.”

[1] HR (Human Resources): là ngành quản trị nhân sự. Các công việc của HR liên quan đến các hoạt động tuyển dụng, lên kế hoạch triển khai các chính sách phù hợp để duy trì nguồn nhân lực cho công ty và có kế hoạch bồi dưỡng phát triển năng lực các cá nhân, phòng ban để có thể hoàn thành công việc một cách hiệu quả nhất.

“Không đủ năng lực thì mới càng cần phải cố gắng, giữ người này lại đi, để cô ấy có cơ hội học hỏi. Ngày đó, tôi chỉ hận không viết mấy chữ “Giám đốc phụ nhân” lên mặt. Nếu cô ấy biết tôi thích cô ấy, cô ấy có đắc ý hay không? Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết đâu.”

La Tiểu Tổ vừa cảm động, vừa bị chọc tức đến phát cười. Trời ạ, không ngờ Cố Khâm lại ngây thơ như vậy. Thực ra anh vẫn có một mặt trẻ con chưa trưởng thành, cũng biết trêu chọc người khác.

La Tiểu Tổ tiếp tục lật sang trang khác, bên trong quyển nhật ký dày này có giấu một chiếc nhẫn, một tờ giấy ghi lời cầu hôn do chính tay Cố Khâm viết, hỏi cô có nguyện ý gả cho anh không, cô vội vàng quay đầu đi, sợ nước mắt của mình làm ướt quyển nhật ký.

Lúc này, Cố Khâm từ phòng khách đi vào, “Cô bé ngốc khóc cái gì, ký tên đồng ý đi!”

Trong xã hội chủ nghĩa “mì ăn liền” này, chúng ta sẽ không vì một đoạn tình cảm mà tự làm khổ mình, lúc cần dừng cảm đối mặt thì đều quay đầu bỏ chạy, thiếu mất sự kiên nhẫn chờ đợi.

Tình yêu bởi vì những lần bỏ cuộc đó mà trở nên rẻ rúng, nhưng may mắn thay, còn có một cô gái ngốc La Tiểu Tổ vẫn kiên nhẫn chờ đợi, cô hết lần này tới lần khác chứng minh cho Cố Khâm thấy tình cảm của mình, để một người lạnh lùng như anh cũng bắt đầu muốn yêu đương.

Cố Khâm và La Tiểu Tổ dù có nhiều điểm khác biệt, nhưng cuối cùng họ cũng yêu nhau, bù trừ cho nhau để đạt tới sự viên mãn.

HOÀN CHÍNH VĂN.

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Ngày đó, cha mẹ Cố Khâm từ phòng anh đi ra, vẻ mặt từ kinh ngạc, nghiêm túc thành thở dài một hơi. Mẹ Cố nhỏ giọng nói với ba Cố: “Em vẫn luôn nghĩ rằng con trai mình là đồng tính luyến ái, nhiều năm qua

vẫn chưa có bạn gái, hù chết em.”

Ba Cố định đáp lời mẹ Cố, không ngờ đúng lúc Cố Khâm đã thay quần áo xong từ trong phòng ngủ ra.

“Sao cha mẹ lại đột nhiên đến vậy?”

“Mang cho con ít đồ ăn.” Cố Khâm liếc một cái, thấy mấy quả trứng gà đáng thương đặt tùy tiện trên bàn. Anh giống người thiếu thốn mấy quả trứng gà lắm sao? Mục đích chính của họ là kiểm tra anh thì có. Cố Khâm có chút hối hận vì đã đem chìa khóa và mật mã nhà cho cha mẹ biết.

“Con trai à, cô gái kia...”

“Mẹ, cha, hai người có muốn sớm được ôm cháu trai hay không?”

“Muốn!” Trước đây cha mẹ Cố Khâm vốn là kiểu người hay bắt bẻ người khác, đặt ra đủ các loại yêu cầu khuôn sáo với con dâu nhà mình, thế nhưng sau này thấy Cố Khâm cứ độc thân mãi như vậy, hai người nghĩ thông rồi, chỉ cần là giới tính nữ, họ đều ủng hộ hết.

Cho nên lúc Cố Khâm muốn họ diễn kịch để đối phó với La Tiểu Tố, hai người liền đồng ý không chút do dự.

“Không phải đã nói nhà chúng ta rất truyền thống sao? Con không phải cứ thế hạ mình xin người ta cưới con như thế được.”

“Mẹ à, bây giờ cưới một nàng dâu về khó khăn lắm, mẹ giúp con một tay đi...”

Chính thức hoàn, cũng hết Tết.

Chúc mọi người năm mới thật viên mãn <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-mo-ho>